

hedsvidne. Jeg tror da ikke engang, at man kan finde repræsentanten for Danmarks Naturfredningsforening og få vedkommende til at sige, at jeg har citeret ham forkert. Jeg citerede i øvrigt fra en avis, hvori han er citeret, og jeg vil da bare sige: Enhver, der var derovre, hørte da det, han sagde.

Jeg er faktisk den, der har stået hele tiden og sagt: Ja, der er stor diskussion, som i øvrigt fru Vibeke Peschardt også har sagt. Og så vil jeg bare sige: Hvis nu det er ftalaterne, man går så meget efter, så ville det jo have været meget mere ønskværdigt, hvis fru Pernille Blach Hansen havde brugt sin tid til at fortælle, hvorfor man så ikke i regeringen og Socialdemokratiet skruer et forslag sammen, der rammer de to, der giver mest ftalatudvaskning, altså under-vognsbehandling og tekstiltryk. Men det ser fru Pernille Blach Hansen let og elegant på. Det betyder ingenting. Herregud, lad os nu bare få et forslag igennem. Vi skal have nogle penge. Det ville jo have været dejligt at have hørt, hvis det virkelig havde så stor betydning, så det kan jo heller ikke have været noget, der har gjort så meget indtryk på fru Pernille Blach Hansen.

Hr. Jørn Jespersen siger noget omkring, om det er nok for så at lave et forsigtighedsprincip. Nej, det er jo klart, at det kan man ikke sige, om det er nok, og slet ikke ud fra de citater. Fordi det man må sige er, at det er en prioritering og vurdering hver gang, og det er også en prioritering og vurdering, om det er på mennesker. Indtil nu har vi hørt, at man reagerer fuldstændig forskelligt, om det er mus og rotter, eller det er mennesker. Det er simpelt hen noget med gener. Det er noget med den måde, det er bygget op på. Og hvis det er rigtigt – jamen det var i hvert fald det, som vi jo netop kunne høre, vi der var til konferencen – så vil jeg så derfor kun sige: Det kan man ikke sige bare så hurtigt og sige, at det er det eneste, der er argumentet for det.

Jeg vil så sige til hr. Søren Kolstrup: Jeg synes, at det er meget rimeligt, at vi kan holde ud her i Danmark at vente de 4-5 måneder på, at vi får den rapport, vi selv har bestilt i EU. I EU må man jo sidde og ryste på hovedet og sige: De danskere, først beder de om en hel rapport omkring pvc og ftalater, og når så endelig den er lige på vej, så skynder de sig at gennemføre noget hovedkulds, uden at de rigtig ved, om det virker.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Vil Venstre gøre brug af forsigtighedsprincippet? Og i givet fald: Hvilken type forsigtighedsprincip går Venstre ind for?

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det vil Venstre ikke have noget imod. Men i modsætning til visse, så vil vi bygge på en viden og en erfaring, man kan se gennem de undersøgelser og dokumentation, der ligger deri. Noget vil vi så sige: Selv om det ikke er dokumenteret og bevist nok, så vil vi alligevel bruge forsigtighedsprincippet, men det vil komme an på tilfælde til tilfælde. Nøjagtig som jeg i øvrigt har oplevet de andre partier sige det.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Henriette Kjær som ordfører.

Henriette Kjær (KF):

Det lovforslag, der i øjeblikket behandles i Skat-teudvalget, L 69, er i høj grad et fiskalt forslag. I forslaget drejer det sig om at få nogle penge i statskassen, og det er jo ærlig snak. Det ærgrer os bare i Det Konservative Folkeparti, at man lancerer det under falsk varebetegnelse og kalder det for en grøn afgift. Det er det ikke. Det er og bliver en rød skat. Derfor er vi glade for, at vi i dag får lejlighed til at diskutere de miljø-mæssige aspekter vedrørende pvc og ftalater.

I Det Konservative Folkeparti mener vi nemlig, at forslaget på mange måder sætter miljøet tilbage og ikke frem, som det ellers skulle være hensigten. Hvis vi starter med pvc'en, den hårde pvc, så er der allerede i dag etableret den efterhånden velkendte WUPPI-ordning, hvor dette selskab sætter en række containere op, sådan at man kan aflevere sit pvc-holdige byggeaffald. Det er jo et godt og fornuftigt initiativ. Men det offentlige har intet gjort for at fremme denne ordning, for selv om det er på frivillig basis, og virksomhederne dermed også har forpligtet sig til at betale for ordningen, så har vi jo et problem, når ikke de kan komme ind i nogle af kommunerne med deres containere.

Særlig i de store byer, Esbjerg, Århus, Odense og her i hovedstadsområdet, har indsamlingsordningen svære vilkår. Og her burde det offentlige selvfølgelig understøtte dette initiativ, så det blev udbredt og dermed fik en meget højere genbrugsprocent. Så er det ikke nok, at det nok skal komme. Men procenten havde jo været